Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 8 Δεκεμβρίου 1912* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 2*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' *(Συνέχεια)*

Ὁ μαῦρος, ὁ ὁποῖος ἔτρεξεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου του, ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον φέρων βαρὺ βαλάντιον, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Καλιόστρος ἔρριψεν ὀφελῶς ἐπὶ τοῦ πρασίνου τάπητος, λέγων :

— Μυλόρδε, ὅσα θέλετε : Ἕνα τάλληρον, ἢ χίλια λουδοβίκια· ἐκλέξατε.

— Δέχομαι τὰ χίλια λουδοβίκια, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος Πέρσυ, μοιράζων χαρτιά.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ κ. Καλιόστρος εἶχε στρέψῃ τὴν ράχιν εἰς τὸ τραπέζι· κατόπιν, ἡσύχως, μόλις ἐβγῆκαν τὰ χαρτιά, χωρὶς νὰ κάμῃ κανὲν κίνημα διὰ νὰ ἰδῇ, ἀνήγγειλεν :

— Ἄσσος καὶ δεκάρι. Ἐχάσατε, Μυλόρδε.

— Πάρολι ! οὐρλιασεν ὁ Ἄγγλος μανιώδης.

— Ἂν θέλετε, δύο χιλιάδες λουδοβίκια . . . Σᾶς προειδοποιῶ ὅμως . . .

Ὁ πείσμων Ἄγγλος δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ περισσότερα καὶ ἐτράβηξε καὶ πάλιν χαρτιά, λαμβάνων διὰ τὸν ἑαυτόν του μίαν φιγούραν καὶ δίδων ἕνα ἄσσον εἰς τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ ὁποῖος ἀπαθὴς πάντοτε τοῦ εἶπε :

— Βλέπετε λοιπόν, Μυλόρδε, διατὶ δὲν παίζω ποτέ ;

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ λόρδος Πέρσυ δὲν ἐπέμεινεν. Ἐκύτταξε τὸν ἀντίπαλόν του μὲ κάποιον σεβασμὸν καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Λωζέν, ἐξηκολούθησε μαζί του τὸ παιγνίδι. Συγχρόνως ὁ κ. Καλιόστρος ἐτυλίχθη μὲ τὸν πλατύν, γουνωτόν του μανδύαν, τὸν ὁποῖον ἐφόρεσε μὲ ὅλην τὴν ζέστην ποὺ ἐβασίλευεν εἰς τὸ δωμάτιον, κ' ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του.

Βλέπετε λοιπόν, Μυλόρδε, διατὶ δὲν παίζω ποτέ ;
(Σελ. 13, στ. 6')

Ἕνας τζόκεϋ πρὸς πεντακόσια λουδοβίκια.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ Ἄγγλος, τὸν ὁποῖον ἡ ἀτυχία κατεδίωκεν ἀμειλίκτως, ἔσπρωξεν ἐμπρός του ἕνα θαυμάσιον διαμάντι, τὸ ὁποῖον ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ δάκτυλόν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔχασε καὶ αὐτό, εἶπε πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν δεῦτα Λωζέν :

—Κύριε, δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε.

—Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ δούξ, ἂς σταματήσωμεν, Μυλόρδε.

— Καθόλου, εἶπεν ὁ Ἄγγλος μὲ τὸ πεῖσμα ἐκεῖνο τὸ ἰδιάζον εἰς τὴν φυλήν του· ἐγὼ θέλω νὰ παίξω ἀκόμη.

Ἔψαξε διαδοχικῶς ὅλα του τὰ θυλάκια καὶ βεβαιωθεὶς ὅτι ἦσαν κενά, ἔκραξε κατὰ τὸ σύνηθες :

— Μπόμπη !

«Δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω περισσότερα».
(Σελ. 14, στ. γ'.)

Τὸ παιδίον προσέτρεξεν· ὁ λόρδος τὸ ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν καὶ ἔξαφνα μία παράδοξος ἰδέα ἐβλάστησεν εἰς τὴν κεφαλήν του, θολωμένην κάπως καὶ ἀπὸ τὴν ἄφθονον σαμπάνιαν ποὺ εἶχε πιῇ.

— Δούξ, εἶπε, βλέπετε αὐτὸ τὸ παιδί ; εἶνε ὁ μικρός μου τζόκεϋ, υἱὸς ἑνὸς τῶν καλλήγων μου. Εἶνε δικό μου καὶ τὸ ἀγαποῦσα πολύ, γιατὶ καβαλλικεύει θαυμάσια τὰ ἄλογά μου εἰς τὲς κοῦρσες.

— Χαίρω πολύ, ἀπεκρίθη ὁ δούξ μειδιῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐννοῇ ποῦ ἔτεινεν ὁ πρόλογος αὐτὸς τοῦ προσκεκλημένου του.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου δούξ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄγγλος ἀπαθέστατα, παίζω τὸν τζόκεϋ μου διὰ πεντακόσια λουδοβίκια, ἐὰν τὸν δέχεσθε.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτὴ πρότασις κατέπληξεν ὅλην τὴν ὀμήγυριν.

Μεθ' ὅλην τὴν περιφρόνησιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἐν Γαλλίᾳ, ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, κάθε ἄνθρωπος μὴ καλογεννημένος, μὴ ἀνήκων δηλαδὴ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, δὲν ἠκούσθη ὅμως ποτὲ νὰ παίζουν στὰ χαρτιὰ ἕνα παιδί, ἔστω καὶ ὑπηρέτην.

Ἀλλ' οἱ παῖκται εἶχον φθάσει πλέον εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ πάθος τοὺς κάμνει τρελλοὺς καὶ δὲν ἠξεύρουν τί κάμνουν.

Ὠθούμενος ἀπὸ ἀνόητον αἰσθημα φιλοτιμίας καὶ παροτρυνόμενος ἀπὸ τὸν κόμητα Δαρτουᾶ, ὁ ὁποῖος εὑρισκε τὴν ἀστειότητα πολὺ διασκεδαστικήν, ὁ δοῦξ Λωζὲν εἰς τὸ τέλος εἶπεν:

— Ἔστω, μυλόρδε! δέχομαι τὸν μικρὸν τζόκεϋ διὰ πεντακόσια λουδοβίκια.

Ἑνὸς μόνον ἔδειξε δυσκολίαν ἡ γνώμη τοῦ μικροῦ Μπόμπη.

Τὸ παιδὶ δὲν ἐφαίνετο συναισθανόμενον τὴν σημασίαν ποῦ εἶχε τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον θὰ ἔβγαινε τώρα. Καὶ ὅμως μὲ αὐτὸ ἐπαίζετο ὁλόκληρος ἡ ζωή του.

— Ὀκτὼ κούπα, φάντες μπαστοῦνι!

— *Γκόντεμ!* ἐψιθύρισεν ὁ Ἄγγλος, πάλι ἔχασα! Δοῦξ, ὁ τζόκεϋ μου εἶνε δικός σας!

Κατόπιν στραφεὶς πρὸς τὸ παιδίον, τῷ εἶπεν, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε τὸ ἁπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

— Μπόμπη, θὰ μείνῃς μὲ τὸν κύριον δοῦκα... Ἂς φέρουν τὸ ἁμάξι μου, θέλω νὰ κοιμηθῶ· καλὴ νύκτα!

Ὁ λόρδος ἐσηκώθη καὶ ἀποτόμως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ ὑπόκωφος κρότος τῆς ἁμάξης, ἡ ὁποία ἀπεμακρύνετο ἐπὶ τῆς χιόνος. Ἡ ἀναχώρησις αὐτὴ ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως. Ὅλοι οἱ εὐγενεῖς παῖκται ἀπεχαιρέτησαν τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τὸν εὐχαρίστησαν διὰ τὴν φιλοξενίαν του.

Τελευταῖος ἀπῆλθεν ὁ κόμης Ἀωτρέκ, μετὰ δυσκολίας ἀπάγων τὸν λύκον του, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ καθήσῃ ἀκόμη κοντὰ εἰς τὸ τζάκι. Μερικὲς λουρὲς τὸν ἠνάγκασαν ἐπὶ τέλους νὰ τὸ ἀποφασίσῃ καὶ τὸ δυστυχὲς ζῷον, συρόμενον ὑπὸ τοῦ μικροῦ λακέ, ἠκολούθησε γογγύζον τὸν κύριόν του.

Εἰς τὴν τραπεζαρίαν δὲν ἔμενον παρὰ ὁ δοῦξ Λωζὲν καὶ ὁ Καλιόστρος, ἀκίνητος πάντοτε καὶ σιωπηλὸς εἰς τὴν πολυθρόνα του, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸ κενόν.

Ὅσον διὰ τὸν Μπόμπην, ἀκίνητος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν γωνίαν, ὅπου τὸν εἶχε καθηλώσῃ ἡ τελευταία διαταγὴ τοῦ λόρδου Πέρσυ, ἐπερίμενε τώρα νὰ τὸν διατάξῃ ὁ νέος του κύριος, δοῦξ Λωζέν.

Ἡ προφητεία τοῦ Καλιόστρου

Ὁ δοῦξ ὅμως ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐλησμόνησε τελέως τὸ τελευταῖόν του κέρδος. Καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης, ἐμετροῦσε τὰ χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κερδίσῃ εἰς τὸ παιγνίδι, καὶ τὰ ἐτοποθέτεοῦσε κανονικῶς εἰς μικρὰς στήλας. Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἀνέκραξε φαιδρῶς, ὁμιλῶν μόνος του:

— Χίλια ἑπτακόσια λουδοβίκια!..

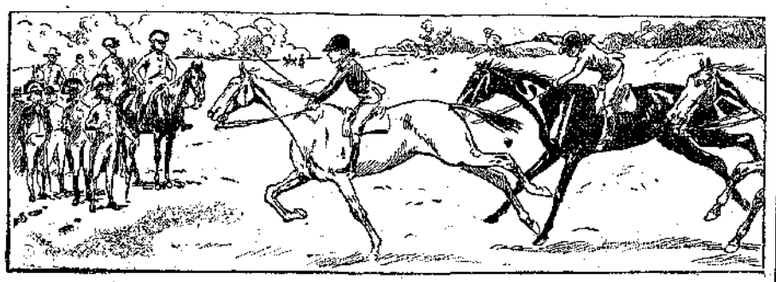

«Ἐκέρδισεν ἕνα βραβεῖον μὲ τὸ ὡραῖον του ἄλογον» (Σελ. 15, στ. α')

Εἶνε κάτι τί!... Ἔχω τώρα νὰ δώσω εἰς τὸν οἰκονόμον μου, τὸν κύριον Παιύ, τὸ ποσὸν ποῦ μοῦ γυρεύει.

Ἀπὸ τὴν σκιάν, ἠκούσθη τότε ἡ σιγανὴ φωνὴ τοῦ κ. Καλιόστρου.

— Δοῦξ, δὲν θὰ τοῦ δώσετε οὔτε λεπτό!

Ὁ κύριος Λωζέν, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσῃ τὴν παρουσίαν τοῦ τελευταίου προσκεκλημένου του, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ κάποιαν δυσαρέσκειαν:

— Καὶ διατί δὲν θὰ πληρώσω τὸν οἰκονόμον μου;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, θὰ ξαναχάσετε ὅλα τὰ χρήματα ποῦ εὑρίσκονται ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ τραπέζι, καὶ ἀπὸ τὸ ἀποψινὸ κέρδος σας δὲν θὰ σᾶς μείνῃ παρὰ αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ χασμουρίεται ἐκεῖ πέρα στὴν πόρτα.

Ὁ Λωζὲν ἐκύταξε πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν καὶ ἐνθυμηθεὶς τὸ *ἀστεῖον* τοῦ Ἄγγλου, ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ εἶπε γελῶν:

— Ὡραία δουλειὰ ἔκαμα ἀπόψε, μὰ τὴν ἀλήθεια!

— Ἴσως πολὺ καλλίτερη ἀφ' ὅ,τι νομίζετε, κύριε δοῦξ, ἀπεκρίθη ὁ Καλιόστρος σοβαρῶς.

Ἡ διαβεβαίωσις αὐτὴ ἔκαμε τὸν δοῦκα σκεπτικόν. Ἐπίστευε καὶ αὐτὸς τὴν μυστηριώδη δύναμιν, τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος ἀπέδιδε τότε εἰς τὸν Καλιόστρον. Ἐγνώριζε τὴν φήμην του ὡς μάγου, ὡς ἀλχημιστοῦ κατέχοντος μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἔλεγαν διαβολικά. Διὰ τοῦτο, ὄχι χωρὶς κάποιαν συγκίνησιν, τὸν ἠρώτησέ:

— Ἀλήθεια, κύριε Καλιόστρε; Ἐλᾶτε λοιπόν, τώρα εἴμεθα μόνοι καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ ὁμιλῆτε μ' αἰνίγματα. Πῆτέ μου εἰλικρινῶς, διατί ἔκαμα καλὴν δουλειὰν μὲ τὸ νὰ κερδίσω τὸν μικρὸν αὐτὸν τζόκεϋ, ὁ ὁποῖος, τὸ ὁμολογῶ, πρὸς τὸ παρὸν δὲν μοῦ χρειάζεται καθόλου;

Ὁ μάγος ἐδίστασε πρὶν ν' ἀπαντήσῃ. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἔμεινε μίαν στιγμὴν σιωπηλός, μὲ τὸ βλέμμα φωτεινὸν καὶ ἀκίνητον, τὸ ἀπεφάσισε. Καὶ τότε ὁ Μπόμπης μὲ τὴν μεγαλητέραν ἔκπληξιν, ἤκουσε τὰ λόγια αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀπεφάσιζαν περὶ τῆς τύχης του:

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε, κύριε δοῦξ, διατί νομίζω ὅτι εἴχατε τύχη νὰ κερδίσετε εἰς τὸ *φαραὼ* αὐτὸ τὸ παιδί;

— Τὸ ἐπιθυμῶ πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Λωζέν.

— Ἀκόμη καὶ ἂν αὐτὸ ποῦ θὰ σᾶς εἴπω, θὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ μυστήρια δυσάρεστα;

— Τότε ἀκόμη περισσότερον.

Ὁ κ. Καλιόστρος ἄφισε τότε νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ στόμα του αἱ φοβεραὶ αὐταὶ λέξεις:

— Κύριε δοῦξ, ἀναγινώσκω εἰς τὸ μέλλον σας, ὅτι θὰ ποθάνετε βίαιον θάνατον.

— Ὦ διάβολε! ἐκάγχασεν ὁ δοῦξ· ὡραία προφητεία!.. Θὰ ποθάνω εἰς τὸν πόλεμον... Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ προφητεύσῃ κανεὶς εἰς ἕνα στρατιώτην τέτοιο τέλος!

Ὁ μάγος ὑπέλαβεν:

— Ὄχι! δὲν θὰ ποθάνετε εἰς τὸν πόλεμον. Θὰ ποθάνετε εἰς τὴν Γαλλίαν, φονευόμενος ἀπὸ Γάλλους... ἀλλὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ σᾶς σώσῃ.

Ὁ Λωζὲν ἤρχισε νὰ γελᾷ θορυβωδῶς.

— Ἡ προφητεία σας, εἶπε, στερεῖται σοφηνείας, ὅπως ἄλλως τε ὅλαι αἱ προφητεῖαι. Ἂν τὸ παιδὶ αὐτὸ μὲ σώσῃ, δὲν θὰ ποθάνω· καὶ ἂν ἀποθάνω, πῶς θὰ μὲ σώσῃ;

Ὁ Καλιόστρος δὲν συνερίσθη τὰς εἰρωνείας τοῦ οἰκοδεσπότου· ἐτυλίχθη μὲ τὸν μεγάλον γουνωτὸν μανδύαν του, τὸν ὁποῖον δὲν ἄφινεν οὔτε τὸ καλοκαίρι, κι' ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς θύρας ἀπεκρίθη ἠύχως:

— Ὑψηλότατε, δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω περισσότερα ἀπόψε, διότι βλέπω μὲν καθαρὰ ὅ,τι σᾶς ἀπεκάλυψα, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο. Πιστεύσατέ μου ὅμως καὶ διατηρήσατε τὸν μικρὸν αὐτὸν ὑπηρέτην, τὸν ὁποῖον σᾶς ἐχάρισεν ἡ τύχη. Εἶνε δῶρον πολύτιμον. Θὰ

παίξῃ εἰς τὴν ζωήν σας ρόλον σπουδαῖον καὶ εὐεργετικόν... Χαίρετε!

Μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ἄνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Μπόμπης εἶνε τζόκεϋ...ὄχι λακές!

Ὁ δοῦξ Λωζὲν ἔμεινε μίαν στιγμὴν σιωπηλός, κρατῶν τὴν κεφαλήν του, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ τοῦ ἔκαμε χωρὶς νὰ θέλῃ ἡ ἀπαισία προφητεία. Γρήγορα ὅμως ἀπεδίωξε τὴν μελαγχολίαν αὐτήν, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἦτο συνήθης, καὶ ἐσφύριξε τὸν σκοπὸν ἑνὸς πολεμικοῦ ἐμβατηρίου. Εἰς τὸ κενὸν δωμάτιον, ὅπου τὰ κηρία, φθάσαντα εἰς τὸ τέλος των, ἤρχισαν ἤδη νὰ σβύνουν, παρετήρησε τότε τὸν μικρὸν τζόκεϋ, ὄρθιον πάντοτε καὶ ἀκίνητον, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ κυρίου του, ἐφαίνετο περιμένων τὰς διαταγάς του.

— Ἔ, εἶπε πρὸς τὸ παιδίον, δὲν κουβεντιάζουμε λιγάκι, νὰ γνωριοθοῦμε;

— *Ὧλλ ράϊτ!* ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκεϋ μετὰ χαρᾶς.

— Πῶς σὲ λένε;

— Μπόμπη.

— Ἀ, ναί, ἀλήθεια! ἔκαμε ὁ Λωζέν, μιμούμενος τὸν λόρδον Πέρσυ, ὅταν ἔτεινε τὸ ποτῆρι του: «Μπόμπη, σαμπάνια!»

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἐρωτᾷ:

— Πόσω χρονῶν εἶσαι;

— Δώδεκα.

— Ὁμιλεῖς καλὰ τὰ Γαλλικά;

— Ὄχι τόσο καλά, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης... τὰ ἐννοῶ ὅμως ὅλα καὶ μαθαίνω γρήγορα.

— Τί ξέρεις νὰ κάνῃς;

— Εἶμαι τζόκεϋ.

— Δηλαδὴ καταγίνεσαι μὲ τὰ ἄλογα;

— Μὲ τὰ ἄλογα τῶν ἱπποδρομιῶν, μάλιστα, διώρθωσεν ὁ Μπόμπης. Μόνον *κοῦρσες... χίπ, χίπ, οὔρρα!*

Διηγήθη τότε, μισὰ Ἀγγλικὰ καὶ μισὰ Γαλλικά, ὅτι ἦτο υἱὸς ἑνὸς τῶν πολυαρίθμων κολλήγων τοῦ λόρδου Πέρσυ εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Ἔσσεξ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ὁ κύριός του, ὁ ὁποῖος εἶχε μανίαν μὲ τὰς ἱπποδρομίας, ἀπεφάσισε νὰ τὸν κάμῃ τζόκεϋ. Τὸν ἀνέθρεψεν ἐπίτηδες δι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐχρειάζετο νὰ εἶνε μεγαλόσωμος, ἀπαιτοῦσεν ὅμως πολλὴν δύναμιν καὶ ἀδιατάρακτον ψυχραιμίαν, μαζὶ μὲ τόλμην καὶ θάρρος. Τοῦ ἔδιδαν λοιπὸν νὰ πίνῃ *τζίν*, πολὺ *τζίν*, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ μεγαλώσῃ, κατόπιν τὸν ἔμαθαν νὰ καβαλλικεύῃ ὑψηλὰ ἄλογα, ἰσχνά, ποῦ ἔτρεχαν γρηγορώτερα ἀπὸ ὅλα ὅσα εἶχεν ἰδῇ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἔλαβε μάλιστα μέρος, ὡς τζόκεϋ, εἰς τὰς ἱπποδρομίας τοῦ Νιουμέρκετ καὶ ἐκέρδισεν ἕνα βραβεῖον πεντακοσίων γκινεῶν μὲ τὸ ὡραῖον του ἄλογον *Πέρτενερ*. Βεβαίως θὰ ἐκέρδιζε καὶ ἄλλο, ἐὰν ὁ λόρδος Πέρσυ δὲν εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ τὸν πάρῃ μαζί του εἰς τὸ Παρίσι. Δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς διατί, ἴσως ὅμως διότι ὁ πλούσιος Ἄγγλος εἶχε σκοπὸν νὰ εἰσαγάγῃ τὰς ἱπποδρομίας εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἦσαν σχεδὸν ἄγνωστοι ὅπως ἐγίνοντο πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἐνῶ ὁ μικρὸς διηγεῖτο οὕτω τὴν ἱστορίαν του, ὁ Λωζὲν τὸν ἐκύτταζεν ὁλονὲν μὲ περισσότερον ἐνδιαφέρον. Τὸ μόλις δωδεκαετὲς αὐτὸ παιδὶ τῷ ἐφαίνετο πραγματικῶς δυνατόν, ἔξυπνον καὶ προικισμένον μὲ σοβαρότητα ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του. Μὲ ὅλην τὴν δυσκολίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὡμιλοῦσε τὰ Γαλλικά, ὁ μικρὸς κατώρθωνε νὰ ἐκφράζεται θαυμάσια, ἀντικαθιστῶν διὰ ζωηρᾶς μιμικῆς τὰς λέξεις ποῦ δὲν ἤξευρε.

Τέλος πάντων ὁ δοῦξ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἄλλως τῶν συμβουλῶν τοῦ Καλλιόστρου, ἐγοητεύθη τελείως ἀπὸ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια, ἀπὸ τὸ ἀποφασιστικὸν ὕφος, ἀπὸ τὸ εἰλικρινὲς καὶ συμπαθητικὸν μειδίαμα, ἀπὸ τὴν φλεγματικὴν ἠρεμίαν τοῦ νεαροῦ του συνομιλητοῦ, καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι ὡρισμένως δὲν ἦτο ἀνάξιον λόγου τὸ ἀποψινόν του κέρδος.

Διὰ τοῦτο μὲ τόνον σχεδὸν φιλικὸν τοῦ εἶπε:

— Μπόμπη, ἐνόησες τί συνέβη πρὸ ὀλίγου ἐδῶ; Ὁ λόρδος Πέρσυ σ' ἔπαιξε στὰ χαρτιὰ κι' σ' ἔχασε. Εἰς τὸ ἑξῆς λοιπὸν ἀνήκεις εἰς ἐμέ.

— *Γουέλλ*, ἀπεκρίθη τὸ παιδί. Ἐνόησα.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ θὰ μείνῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΗΡΩΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ ΠΟΛΕΜΟΣ μᾶς ὀφήρπασε ἕνα ἐξοχον ποιητήν, ἕνα θυμάσιον ἄνθρωπον, ἕνα λαμπρὸν φίλον. Εἶνε ὁ κερκυραῖος Λαυρέντιος Μαβίλλης, λοχαγὸς τῶν Γαριβαλδινῶν, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἱματηρὰς κ' ἐνδόξους μάχας τῆς Ἠπείρου. Μία σφαῖρα τοῦ ἐτρύπησε τὰς παρειάς, μία ἄλλη ἐσφηνώθη εἰς τὸν λάρυγγά του καὶ μὲ ὅλην τὴν αἰμορραγίαν ὁ γενναῖος πολεμιστὴς ἐξεκίνησε μόνος διὰ τὸ νοσοκομεῖον. Κάπου ἐκεῖ συνήντησε τὸν στρατηγὸν Γαριβάλδην, ὁ ὁποῖος μόλις τὸν εἶδε πληγωμένον, τοῦ ἐφώναξε διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ:

— Ἐβίβα, Μαβίλλη! ἐβίβα!

Κατέβαλε μίαν τελευταίαν προσπάθειαν διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ στρατηγοῦ του, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσεν. Ἔπεσεν ἑτοιμοθάνατος. Καὶ λέγουν, ὅτι πρὶν ξεψυχήσῃ, κατόρθωσε νὰ προφέρῃ τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις: «Ἐπερίμενα ὅλας τὰς τιμάς, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ ποθάνω μαχόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου!» Δὲν εἰξεύρω ἂν ἡ φράσις εἶνε ἀκριβῶς ὅπως τὴν εἶπε, διότι ἀλλοῦ τὴν εἶδα διαφορετικήν. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν τὴν διετύπωσεν, ἦτο μία φράσις μαρτυροῦσα τὴν εὐθυμονίαν ποῦ τοῦ ἐπροξενοῦσεν ὁ θάνατος του. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε φανταθῆ ὡραιότερον ὁ ποιητής, ὁ ὁποῖος ἦτο συγχρόνως καὶ ἥρως! Ἔλαβε μέρος καὶ εἰς ἄλλους πολέμους. Τῷ 1897 ἦτο πάλιν ἐθελοντὴς ἐρυθροχίτων. Ἀλλ' αἱ ἀχθοφόροι σφαῖραι τοῦ εἶχον τότε φεισθῆ. Κ' ἐνῶ ἐζοῦσε τὴν ἥσυχον καὶ εἰρηνικὴν ζωὴν τοῦ ποιητοῦ, νομίζων ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἐδίδετο πλέον εὐκαιρία νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα,—ἦτο καὶ προχωρημένης ἡλικίας ἄνθρωπος, μὲ ἀσθενίαν πλέον μαλλιά,—ἰδοὺ ἐξαφνα ὁ ἀπρόοπτος αὐτὸς πόλεμος, ὁ μεγάλος, ὁ λαμπρός, ὁ νικηφόρος. Ἀνελπίστως, ὁ γηραιὸς Μαβίλλης ἠμπόρεσε πάλιν νὰ περιβληθῇ τὴν ἀγαπημένην του στολὴν καὶ εὐτύχησε νὰ ποθάνῃ μαχόμενος καὶ νικῶν. Δι' αὐτὸ εἶπεν, ὅτι δὲν ἐπερίμενε ποτὲ τόσο μεγάλην τιμὴν καὶ εὐτυχίαν. Ἡ ὡραία ζωή του ἔλαβε τὸ ὡραῖον τέλος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐτολμοῦσε πλέον νὰ ὀνειρεύεται. Καὶ ἠμπόρεσε νὰ γράψῃ μὲ τὸν θάνατόν του τὸ ὡραιότερόν του ποίημα.

Ἀλήθεια, ὁ Μαβίλλης ἦτο ἀπὸ τοὺς σπανίους ἐκείνους ποιητάς, τῶν ὁποίων καὶ ἡ ζωὴ ἀποτελεῖ ἕνα ποίημα. Ὡραῖος ἄνθρωπος, ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους ποῦ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ, εὐγενής, δυνατός, γενναῖος, ἀγαθὸς καὶ συγχρόνως μεγαλοφυής, ἐζοῦσεν ὅπως οἱ εὐπατρίδαι τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, πολεμῶν ἐν καιρῷ πολέμου καὶ καλλιεργῶν ἐν καιρῷ εἰρήνης τὰ κτήματά του καὶ τὰ γράμματα. Ἦτο τύπος κερκυραίου ἄρχοντος, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ὁλονὲν ἐκλείπουν. Καὶ ἦτο ἀκόμη τύπος ἑπτανησίου λογίου, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ὁλονὲν γίνονται σπανιώτεροι. Θετικὸς καὶ βαθὺς εἰς τὰς μελέτας του—ἀληθινὸς φιλόσοφος,—καὶ εἰλικρινής, εὐσυνείδητος εἰς τὴν ποιητικήν του ἐργασίαν. Ὀλίγα ἔγραψε—κυρίως σονέττα—ἀλλ' ἀριστουργήματα. Ἕνας ἀκὸ τοὺς μεγαλητέρους ποιητὰς τῆς Ἑπτανησιακῆς Σχολῆς, ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μαθητὰς τοῦ Σολωμοῦ. Ἡ δὲ μετριο-

φροσύνη του ἔφθανε μέχρις ἐλαττώματος. Τὸν ἐγνώριζα ἐδῶ ὅταν ἦλθεν ὡς βουλευτὴς Κερκύρας εἰς τὴν Διπλῆν Βουλήν, — τότε ποῦ ἔκαμε καὶ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἀγόρευσιν περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, τὴν ὁποίαν μὲ τὴν αὐτὴν προσοχὴν κ' εὐλάβειαν ἤκουσαν καὶ δημοτικισταὶ καὶ καθαρευουσιάνοι. Κάποτε—δὲν θὰ τὸ λησμονήσω,—εὑρέθημεν μαζὶ εἰς μίαν φιλολογικὴν ἑσπερίδα, ὅπου μία κυρία καλλιτέχνις ἀπήγγειλεν ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποιήματά του, τὴν *Λήθην*. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπαγγελίας ὁ Μαβίλλης, κόκκινος ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του σὰν μαθήτρια, ζαρωμένος, ἐκάθητο ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ὀρθίους ἀκροατάς, διὰ νὰ μὴ τὸν βλέπουν. Καὶ ἔπειτα εἶπε σιγὰ πρὸς τὴν καλλιτέχνιδα:

— Ἀπαγγείλατε τόσον ἔμμορφα τὸ τιποτένιο μου ποίημα, ποῦ κατήντησε τώρα νὰ μοῦ ἀρέσῃ καὶ μένα!

Τί μετριοφροσύνη! Καὶ τί διαφορὰ ἀπὸ μερικοὺς ἄλλους ποῦ ἀπαγγέλουν οἱ ἴδιοι ἀτελείωτα ποιήματά των, καμαρώνοντες, γαυριῶντες καὶ δεχόμενοι καταδεκτικῶς τὰ συγχαρητήρια ὡς φόρον ἐλάχιστον ὀφειλομένου θαυμασμοῦ!..

Διὰ νὰ λάβετε τώρα καὶ μίαν ἰδέαν τῆς ποιήσεως τοῦ Μαβίλλη, ἰδοὺ παρακάτω ἓν ἀπὸ τὰ ὀλίγα του σονέττα ποὺ ἐδημοσίευσε κάποτε μ'ἕνα Μὲ ἀντὶ ὑπογράφῆς. Ἡ «Καλλιπάτειρα» αὐτή—ἔτσι ἐπιγράφεται—δὲν ἴσως τὸ καλλίτερόν του· ἀλλ' εἶνε θαυμάσιον σονέττον καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἰμπορεῖ νὰ τὰ ἐννοήσῃ καθένας.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

«Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα, πῶς μπῆκες ;
Γυναῖκες διώχνει μιὰ συνήθει' ἀρχαία
Ἐδῶθε.»—«Ἔχω ἓν' ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα,
Τρί' ἀδέρφια, γυιό, πατέρα, Ὀλυμπιονίκες.

Νὰ μ' ἀφήσετε πρέπει, Ἑλλανοδίκες,
Κ' ἐγὼ νὰ καμαρώσω μεσ' στὰ ὡραῖα
Κορμιά, ποὺ γιὰ τ' ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα
Παλεύουν, θαυμαστὲς ψυχὲς ἀντρίκιες.

Μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμ' ὅμοια.
Στὸν αἰῶνα τὸ σόι μου θὰ φαντάζει
Μὲ τῆς ἀντριᾶς τ' ἀμάραντα προνόμια·

Μὲ μάλαμμα γραμμένο τὸ δοξάζει,
Σ' ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου,
Ὕμνος χρυσὸς τ' ἀθάνατου Πινδάρου.

Λ. ΜΑΒΙΛΛΗΣ

ΕΝΑ ΓΕΝΝΑΙΟ ΠΑΙΔΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 4]

Ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ σπίτι, ἔυφιγγε δυναμώτερα τὸ χεράκι τοῦ Πέτρου διὰ νὰ μὴ πέσῃ, ὅταν ἔξαφνα ἠσθάνθη ἕνα ἄλλο χέρι δυναμώτερον νὰ περιβάλλῃ τὴν μέσην της.

Κάποια γειτόνισσα βέβεια, ποὺ τὴν ἐλυπήθη, τὴν ἠκολούθησε ἀπὸ μακρὰν καὶ τῆς ἔδιδε βοήθειαν... Ἡ Μαριάννα οὔτε κἂν ἐγύρισε νὰ ἰδῇ. Τόσον ἦτο λυπημένη ὥστε τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν οὔτε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰ παρηγορητικὰ λόγια τῆς φίλης της...

Ὦ Θεέ μου, μήπως εἶνε ὄνειρον! δυνατὴ φωνὴ ψιθυρίζει τ' ὄνομά της εἰς τ' αὐτί της καὶ ἠχηρὸν φίλημα ἀντηχεῖ εἰς τὸ μάγουλόν της μαζὶ μὲ χαρούμενην κραυγήν:

— Μαμά, μαμά, ἰδοὺ εἴμαστε, ὁ πατέρας κ' ἐγώ. Μᾶς εἶχες γιὰ χαμένους βέβαια.

«Κατορθώσαμε νὰ φθάσωμε ἐπὶ τέλους 'ς ἕνα βράχο» (Σελ. 16, στ. γ'.)

Ἡ Μαριάννα ἐφοβήθη μήπως τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὄνειρον, ἦτο πραγματικότης. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπεριπατοῦσε, στηριζομένη τρυφερῶς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Θωμᾶ, ἐνῷ ὁ Γιαννάκης προηγεῖτο τοῦ ζεύγους, κρατῶν τὸν μικρὸν Πέτρον εἰς τοὺς ὤμους του καὶ τραγουδῶν χαρούμενος ἕνα θαλασσινὸν ᾆσμα.

Ἅμα ἔφθασαν εἰς τὸ σπιτάκι, ἡ γυναῖκα τοῦ ψαρᾶ ἄναψε καλὴν φωτιὰν ἀπὸ φύκια καὶ βοῦρλα, καὶ ὅταν ἡ λαμπρὰ φλὸξ ἐφώτισε τὸ μικρὸν δωμάτιον, ἐζήτησε ν' ἀκούσῃ τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀγαπημένων της.

— Φίλησε τὸ Γιάννη μας τῆς εἶπεν ὁ ἄνδρας της, γιατὶ αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας καὶ τῶν δυό μας.

— Αὐτὸς ὁ Γιαννάκης, ὁ μικρούλης μου, ποῦ τὸν εὕρισκα πολὺ μικρὸν ἀκόμα διὰ νὰ τὸν πάρῃς μαζί σου εἰς τὸ ψάρεμα;

— Ναί, αὐτός, ἂν δὲν ἦταν μαζί μου, δὲν θὰ εὑρισκόμην ἐδῶ αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἀνέκραξε πάλιν ὁ Θωμᾶς.

— Τί σᾶς συνέβη λοιπόν; Μίλησε γρήγορα· βιάζομαι νὰ μάθω.

Καὶ ἡ Μαριάννα ἐστράφη μὲ ἀγωνίαν πρὸς τὸν ἄνδρα της.

Ὁ Θωμᾶς ἀφοῦ ἄναψε τὴν ναυτικήν του πίπαν καὶ ἐτράβηξε μίαν ρουφηξιάν, ἤρχισεν ὡς ἑξῆς:

— Ξεύρεις ὅτι, δυὸ μέρες ἀφοῦ βγήκαμε στὰ ἀνοικτὰ νὰ ψαρεύσουμε ρέγγες, ἐσηκώθη ἔξαφνα τρικυμία τόσο δυνατή, ὥστε σὲ λίγες στιγμὲς βρεθήκαμε ἀναγκασμένοι νὰ παρατήσωμε τὸ ψάρεμα γιὰ 'κείνη τὴν ἡμέρα, νὰ μαζεύσουμε τὰ πανιά μας, καὶ νὰ προσποθήσωμε νὰ φθάσωμε τὸ γρηγορώτερο σὲ κανένα λιμάνι, γιατὶ ἡ πολὺ μικρή μας βάρκα ἦταν ἀνίκανη νὰ παλέψῃ μὲ τὰ κύματα ἐκεῖνα ποὺ σηκώνοντο σὰν βουνὰ κι' ἐφοβέριζαν κάθε στιγμὴ νὰ τὴν βουλιάξουν. Ἤμαστε πολὺ μακρὺ ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ κανένα μέρος δὲν μοῦ ἐφαίνετο κατάλληλο διὰ 'νὰ προσορμισθοῦμε. Ὁ Γιάννης μὲ βοηθοῦσε μὲ ὅλα του τὰ δυνατὰ διὰ νὰ ἀντεταθοῦμε στὰ στοιχεῖα ποὺ μᾶς πολεμοῦσαν τόσο λυσσασμένα. Τὴν στιγμὴ ποὺ πολεμοῦσα μὲ τὸ τιμόνι, διὰ νὰ βάλω πλώρη πρὸς ἕνα μικρὸ κόλπο ποὺ φαινόταν ἐκεῖ πέρα, ἡ βάρκα μας ἐκτύπησε ἀπάνω σ' ἕνα ὕφαλο κ' ἔγεινε κομμάτια. Δὲν εἴχαμε καμμιὰ ἐλπίδα, θὰ ἐβουλιάζαμε σὲ λίγες στιγμές.

— Πατέρα! μοῦ φωνάζει ὁ Γιάννης· μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἂς κολυμπήσουμε!

Πέσαμε στὰ κύματα· ἦταν καιρός· εἰς ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ βάρκα μας, ἀφοῦ ἐστριφογύρισε σὰν σβούρα, ἐβούλιαξε.

Ἔξαφνα μ' ἔπιασε ἕνας δυνατὸς νευρόπονος· δὲν μποροῦσα νὰ κάμω κανένα κίνημα· ὁ μικρός μου τότε ἐδιπλασίασε τὴν προσπάθειάν του, μ' ἐπρόφθασε ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι καὶ, κολυμβῶντας μὲ ὅλην τὴν δύναμιν ποὺ δίνει ἡ ἀπελπισία κατορθώσαμε νὰ φθάσωμε ἐπὶ τέλους σ' ἕνα βράχο, ποὺ ἐσχημάτιζε σὰν ἕνα νησάκι στὴ μέση τῆς θάλασσας.

Κ' ἐγὼ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἦμαι ὁ προστάτης τοῦ παιδιοῦ μας, ἐγὼ ποὺ ἐπὶ τέλους ταξείδευσα ἀρκετὲς φορές, δὲν μπόρεσα νὰ βασταξῶ. Μ' ἔπιασε μιὰ ζάλη φοβερή, ὅλα τὰ πράγματα ἐγύριζαν ὁλόγυρά μου καὶ χωρὶς δύναμι πειὰ ξαπλώθηκα ἐκεῖ πάνω στὸ βράχο. Ἂν ἤμουν μονάχος μου, θὰ χανόμουν χωρὶς ἄλλο. Ἀλλὰ εἶχα τὸ Γιάννη μου.

Μὲ περιποιήθηκε ὅσο μπόρεσε, μοῦ ἔδωσε θάρρος, μοῦ ἔλεγε νὰ ἐλπίζω, αὐτός, ἕνα παιδὶ δώδεκα χρονῶν!..

Πολλὲς ἡμέρες ζήσαμε μὲ χάβαρα καὶ ἀχιβάδες ποὺ εὐτυχῶς βρίσκαμε σ' ἐκεῖνο τὸ βράχο, ὅταν σήμερα τὸ πρωὶ εἴδαμε τὸν *Ἅγιο Νικόλαο*, ποὺ ἐγύριζε στὸ λιμάνι, νὰ περνᾷ σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ ἐκεῖ. Τοῦ κάναμε σημάδια καὶ τὰ εἶδε. Μὲ πολὺν κόπο κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ μᾶς πάρῃ. Σωθήκαμε, ἀλλὰ σχεδὸν κατεστραμμένοι· τώρα θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ μπῶ ναύτης σὲ ξένο πλοῖο καὶ δὲν ξέρω...

—Λοιπόν, τὸ ξέρω ἐγώ! ἀπεκρίθη ἀπὸ τὸ κατῶφλι μία χονδρὴ συμπαθητικὴ φωνή· τὸ ξέρω ἐγὼ τί ἀξίζεις ἐσύ, Θωμᾶ, καὶ ἤμουν μάρτυς τῆς γενναιότητος τοῦ παιδιοῦ σου. Ἂν δέχεσαι, ἀπὸ αὔριο σὲ κάνω σύντροφο. Ὁ Γιάννης θὰ γίνῃ μοῦτσος στὸ καράβι μας κ' ἔτσι θὰ μπορέσῃς γρήγορα νὰ ξαναγίνῃς ὅπως ἤσουν καὶ καλλίτερος. Δέχεσαι, σύντροφε ;

Καὶ ὁ καπετὰν Λευτέρης, ὁ πλουσιώτερος ψαρᾶς τοῦ χωριοῦ, προχωρήσας εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, ἔτεινε μὲ τὰς τελευταίας λέξεις τὸ μεγάλο του χέρι εἰς τὸν κατάπληκτον Θωμᾶν.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ δὲν δέχομαι! ἐψιθύρισεν ὁ ἀγαθὸς θαλασσινός. Μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά!

—Ὦ Θέ' μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαριάννα· σὲ μιὰ μέρα τόση πολλὴ εὐτυχία; μὰ τί ἐκάμαμε γιὰ νὰ τὴν ἀξίζωμε ;..

— Πρῶτα-πρῶτα, ἀπεκρίθη ὁ καπετὰν Λευτέρης; ξέρετε ὅτι γιὰ μᾶς τοὺς θαλασσινοὺς ὑπάρχει μία Πρόνοια· ἔπειτα ἡ γενναιότης καὶ ἡ καλωσύνη τῶν παιδιῶν φέρνουν πάντα στὸ σπίτι εὐτυχία· δὲν εἶν' ἔτσι, παιδάκι μου; προσέθεσε, χαϊδεύων τὴν κεφαλὴν τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος ἐκαμάρωνε διὰ τὸ δεῖγμα αὐτὸ τῆς φιλίας ἐκ μέρους τοῦ πλουσίου καπετανίου.

Ἡ χαρὰ ἐβασίλευεν εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν λέξιν εἶπεν ὁ μικρὸς Πετράκης, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσῃ σιωπηλὸς ὅλην αὐτὴν τὴν μακρὰν συνομιλίαν. Ἔξαφνα ἔτρεξε κοντὰ εἰς τὸν Γιαννάκην, τοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι, τοῦ τὸ ἐτράνταξε καὶ μὲ τὴν διαυγῆ παιδικήν του φωνὴν ἐφώναξε:

— Ζήτω ὁ Γιαννάκης! Ζήτω τὸ γενναῖο παιδί!

(Clotilde Leclerc)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

Ζ'.

Σὰ βοσκὸς τὴν πρασινάδα,
Σὰν ἀητὸς ψηλὰ νάνέβῃ,
Κάθε Ναύτης μιὰν Ἑλλάδα,
γιὰ πατρίδα του ζηλεύει.

Μὲ νησιὰ καὶ μ' ἀκρογιάλια
Γιὰ νὰ λάμνῃ τὰ φτερά του,
Καὶ μὲ κόλπους ἀνθογυάλια,
Ποὺ εἶχαν πλάσει τὰ ὄνειρά του.

Τέτοια ὁ Ναύτης μιὰ πατρίδα
Τὴν ποθεῖ, καὶ σκλαβωμένη
Σὰν τὴ 'δῇ, βαρειὰ ἀλυσσίδα
Τὴν ψυχή του ἀλυσσοδένει.

Τὴν ψυχή του ποῦ μιὰν ὥρα
Δὲ σκλαβώνει ἡ Τρικυμιά,
Μήτε οἱ Ἀνέμοι, μήτε ἡ Μπόρα,
Μήτε ἡ Βαρυχειμωνιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Κοκκάλινα δακτυλίδια

Τὰ δακτυλίδια αὐτὰ δὲν εἶνε, ὅπως θαυμάζετε καμμίς, οὔτε ἀπὸ χρυσόν, οὔτε ἀπὸ ἄργυρον, οὔτε κἂν ἀπὸ χαλκόν. Εἶνε ἀπὸ παληὰ κόκκαλα. Τὰ κατασκευάζει ἕνας Γάλλος χωρικὸς εἰς τὰ περίχωρα τῆς Λούδρης. Κόπτει ἕνα κόκκαλον εἰς πολλὰ τεμάχια καὶ δι' ἁπλοῦ μαχαιριδίου τὰ σκαλίζει καὶ τὰ μεταβάλλει εἰς δακτυλίδια διαφόρων σχημάτων. Παρόμοια κάμνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ φυλακισμένοι.

Ριζῶν ἰδιοτροπία

Ἰδοὺ καὶ ἕνα δαυκίον περιεργότατον. Ἓν ἄλλο δαυκίον, φυτρῶνον πλησίον τοῦ πρώτου ἐτυλίχθη γύρω του καὶ τὸ ἐκάλυψε μὲ τὸν περίεργον τρόπον ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Τὸ δαυκίον αὐτὸ εὑρέθη εἰς ἕνα ἀγρὸν εἰς τὰ περίχωρα τῆς Γαλλικῆς Λίλλης. Ἂς προστεθῇ λοιπὸν εἰς τὴν πλουσίαν συλλογὴν ριζῶν ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν ἕως τώρα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Πρόβλημα

13	1	6	10
11	5	2	12
16	4	7	11
10	8	3	17

Τὸ τετράγωνον ταῦτο νὰ χωρισθῇ εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ σχηματισθῇ ἓν ἄλλο τετράγωνον, οὕτως ὥστε οἱ ἐπ' αὐτοῦ ἀριθμοί, προστιθέμενοι καθέτως καὶ ὁριζοντίως, νὰ δίδουν εἰς ὅλας τὰς στήλας ἄθροισμα 34.

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ «Τορπιλλοβόλου 11»

ΓΕ	ΦΕΡ	ΠΕ	ΝΙ
ΔΟΣ	ΟΣ	ΓΙ	ΚΗ	ΝΑΝ
ΔΙ	ΤΑΣ	ΤΡΟΣ	ΩΡ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων βασιλέων.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ»

Apè reava reenf antprod igue

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 52ου φυλλαδίου

α'.) Ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος ζυγίζει 110 χιλιόγραμμα. Ὁ ἀριθμὸς φαίνεται μεταξὺ τῶν ὀφρύων του. ἐὰν ἀντιστραφῇ ἡ εἰκών.—β'.) Ne change pas ton cheval borgne pour un aveugle.—γ'.) Λέων, Τίγρις, Λεοπάρδαλις, Ὕαινα.

Ίδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

Εἶνε χειμῶνας, καὶ μαυρίλα
τὸν οὐρανὸ τώρα πλακώνει·
τῆς δάφνης πέφτουνε τὰ φύλλα,
ἀδελφωμένα μὲ τὸ χιόνι.

Γέρνει ἡ δάφνη ἀπ' τὸν ἀγέρα
κι' ἕνα γλυκὸ δίνει φιλί
—φιλὶ που δὲν ματάειδε μέρα—
στοῦ λαδωμένου τὸ κορμί.

Μὰ ὠϊμὲ τὸν σκέπασαν τὰ χιόνια,
σβύνει ἡ νειότη, ἡ ζωή του.
Κλαῦτε! τὰ ὁλόχρυσα τὰ χρόνια
φεύγουν μαζὶ μὲ τὴν ψυχή του.

Καὶ στὴ στερνή του τὴν πνοὴ
ποῦ λίγο λίγο κι' ἀποσσένει,
χαμογελῶντας: «Ὦ! ἐσὺ πατρίδα», λέει καὶ πεθαίνει!

Ξεψύχησε καὶ τὸ στερνὸ
φύσημα, π' ἀνεβαίνει
τῆς δάφνης σειῶντας τὸν κορμό,
μὲ φύλλα της τὸν ραίνει.

Κι' ἔτσι βαθειὰ ὁ τάφος του στὸ χῶμα
γιὰ σάβανο ἔχει χιόνι·
κι' ἡ δάφνη μὲ τὰ φύλλα της τὸ σῶμα
τοῦ ἥρωα αἰώνια στεφανώνει.

Ἕσπερος

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ...

Ὁ φίλος μου Νικόλας μοῦ διηγήθη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

«Προχθὲς ἐγύριζα μὲ τὸ μικρό μου τουφέκι γιὰ νὰ κτυπήσω κανένα πουλάκι. Ἀλλὰ δὲν φαινότανε πουθενά. Ἀποφασίζω λοιπὸν νὰ γυρίσω, ὅταν ἔξαφνα βλέπω ἐμπρός μου ἕνα πετεινό. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ—δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς μοῦ κατέβη—βάζω δύο-τρία σκάγια στὸ τουφέκι μου καὶ τὸν σημαδεύω. Ἀλλὰ φαίνεται—κατὰ δυστυχίαν μου—πῶς εἶμαι καλὸς σκοπευτής, γιατὶ μόλις ἄκουσα τὸν κρότο τοῦ τουφεκιοῦ, εἶδα καὶ τὸν πετεινὸ ξαπλωμένον χάμω, φαρδὺν-πλατύν.

«Ἔξαφνα ἀκούω κάτι ἀγριοφωνάρες καὶ βλέπω τὸν γρίτονά μου τὸν Κωστῆν νὰ μὲ καταδιώκῃ μ' ἕνα πελώριο καλάμι! —ἦταν φαίνεται δικός του ὁ πετεινός.— Ἀμέσως ἀρχίζω νὰ τρέχω, στρέφοντας κάπου-κάπου ὀπίσω μου βλέμματα φοβισμένα στὸ καλάμι.

«Λαχανιασμένος καὶ καταϊδρωμένος ἀπ' τὸ τρέξιμο κι' ἀπ' τὸν φόβο, ἔφθασα στὸ σπίτι μου, ὅπου, πρὸς μεγαλειτέραν ἀσφάλειαν, ἔκλεισα καὶ τὴν ξώπορτα κι' ἔτρεξα νὰ κρυφθῶ. Ἀλλ' ἔξαφνα, πρὸς μεγάλον μου φόβον, ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ πατέρα μου:—Νικόλα, Νικόλα!..

Ἐστάθηκα λίγην ὥρα νὰ σκεφθῶ τί ἔπρεπε νὰ κάμω. Ἀλλὰ πάλιν ἡ ἰδία φωνὴ ἀκούεται:—Νικόλα! Τότε θέλοντας καὶ μή, ἀναγκάσθηκα νὰ ὑπάγω πρὸς τὴν φωνήν, ὅπου, καθὼς ὁ Ἀδὰμ πρὸ τοῦ Θεοῦ, ἔσπευσα νὰ δικαιολογηθῶ:—Πατέρα, δὲν τὸ ἤθελα... Ἄλλο ἤθελα νὰ σημαδέψω καὶ κατὰ λάθος σκότωσα... τὸν πετεινό.—Ποιὸν πετεινόν; μ' ἐρωτᾷ.—Νά, τὸν πετεινὸ τοῦ γείτονά μας τοῦ Κωστῆ· τὸν σκότωσα μὲ τὸ τουφέκι μου χωρὶς νὰ τὸ θέλω.—Ἀ, ἔτσι; μοῦ λέει θυμωμένος. Λοιπὸν πρέπει νὰ τιμωρηθῇς! Ἀπόψε δὲν θὰ φᾶς φροῦτο στὸ τραπέζι! Ἀλλά... γιὰ ἄλλο σὲ ἤθελα ἐγώ. Νὰ μοῦ εἴξῃς αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖον».

— Τὴν ἔπαθες! τοῦ λέω κι' ἐγὼ γελῶντας.

Πανελλήνιος Πόθος

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

(Πρὸς τὴν φιλτάτην Διάπλασιν, πνευματικὴν ὁδηγὸν καὶ ἀγαπητὴν σύντροφον παντὸς Ἑλληνόπαιδος, διὰ τὸ ἕβδον ἔτος της).

Διάπλασις ἀγαπητή,
τοὺς κόπους σου τοὺς τόσους
Ἰδιαιτέρως ἐκτιμᾷ
καθένας ἀπὸ ὅσους
Ἀνέδειξες χρηστοὺς ἀστοὺς
χώρας μικρᾶς μ' ἀκμαίας
Πολίτιμος εἰς συμβούλας,
εἰς γνώσεις, εἰς ἰδέας,
Λαμπρὰ ἐφάνης ὁδηγὸς
τῆς γενεᾶς τῆς νέας.
Ἂν δ' ἡ μικρά μας ἡ Ἑλλὰς
ἐγένετο μεγάλη,
Συγκίνησιν ἂν προξενῇ
τῶν τέκνων της ἡ πάλη,
Ἴσως συνέτεινες καὶ σύ,
ὦ, εἴπερ τις καὶ ἄλλη,
Σύ, ἡ τὸ δέμας μὲν μικρά,
τὴν δὲ ψυχὴν μεγάλη!

Φάων

ΤΟ ΣΙΩΠΗΤΗΡΙΟΝ

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἐντύπωσι ποῦ ἠσθανόμην στὸ ἄκουσμά του, τὴν παράξενη χαϊδευτικὴ ἠχὼ ποῦ εὑρίσκε πάντοτε στὴν καρδιά μου. Ἄφινα ὅ,τι ἔκανα καὶ ἔτρεχα στὸ παράθυρο, ν' ἀκούσω καλύτερα. Μπροστά μου, ἡ ἀπέραντη πλατεῖα τοῦ φρουρίου, ποῦ τὲς ἡσυχες βραδυὲς σὰν τὴν ἐφώτιζεν ἡ σελήνη μὲ τὸ μελιχρό της φῶς, ἦταν στολισμένη μὲ πελώριες σκιὲς ποῦ ἐρριχναν ἡ τάπιες κ' ἡ ἐπάλξεις· μέσα στὴν σιγαλιά, τοὺς γλυκεῖς φθόγγους ποὺ σκόρπιζεν ὁ σαλπιγκτὴς συνώδευε τὸ μονότονο τραγοῦδι τοῦ γρύλλου καὶ τὸ νανουριστικὸ ὀχθισμα τῆς θάλασσας. Μὰ κι' ὅταν ὁ βορρᾶς τρελλὰ φυσοῦσε, σὰν νἄθελε νὰ συντρίψῃ ὅ,τι ἀπαντοῦσε, καὶ ἡ θάλασσα μανιασμένη κτυποῦσε μὲ τὰ πανύψηλα κύματά της τὰς ἐπάλξεις καὶ τότε πάλιν ὁ σαλπιγκτὴς ἀκλόνητος ἐσκόρπιζε τοὺς μαγικούς του φθόγγους, σὰν νὰ ἤθελε ἡ γλυκειὰ ἐκείνη μουσικὴ νὰ ταχεινώσῃ τὴ θύελλα. Ἀπὸ τὸν ἀπέραντον στρατῶνα μὲ τὰ ὠχροφωτισμένα παράθυρα, δὲν βγαίνει μιλιὰ κι' ἀπὸ τὰ τείχη τῶν φυλακῶν ποῦ κλείουν τόσες ψυχὲς ἀπηλπισμένες, δὲν ἀκούεται παρὰ ὁ ξηρὸς βηματισμὸς τοῦ φρουροῦ τοῦ προαυλίου. Ἡσυχία παντοῦ βασιλεύει, ποῦ τὴν διακόπτει τὸ σιωπητήριον καὶ προσθέτει στὴ μυστηριώδη νύκτα νέον θέλγητρον, γοητείαν. Μὲ ἀνυπόμονη χαρὰ περιμένω νὰ ἔλθουν 10 μ. μ. γιὰ νὰ τἀκούσω, χρόνια τώρα. Μὰ τώρα στὴν χαρὰ τὴν πρώτην προσετέθη νέα, μεγάλη, συγκινητική· γιατὶ σκέπτομαι ὅτι τὸ ἴδιο σιωπητήριο σημαίνει τώρα στὴν Ἐλασσῶνα στὴν Κοζάνη, στὴν Θεσσαλονίκη, στὰ Γιάννενα καὶ αὔριο....ποιὸς ξέρει!

Γλυκοχάραμα

ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Στὴν Κρητικοπούλα

Ἓν' ἀθῶο πλασματάκι χαίρουνταν τὴ ζωὴ στὴ ὄχη τοῦ σκληροῦ βράχου, μὲ τὲς μικρὲς του ρίζες χωμένες σὲ μιὰ φούχτα χῶμα κι' ἄπλωνε στὸν ἥλιο τὰ μικρὰ πράσινα φυλλαράκια ποῦ ζάρωναν ἔπειτα, ὅταν τὰ κύματα ἄρχιζαν τὸ τρελὸ κυνήγι τους.

Περνοῦσ' ὁ καιρὸς καὶ τὸ μικρὸ λουλοῦδι μεγάλωνε πάντα, πότε στοῦ βορηᾶ τὸ φύσημα, πότε στὴς ἀνατολῆς τὲς πρῶτες ἀκτίνες.

Μὰ ἦρθε ὁ χειμώνας καὶ στὴν πρώτη του κρύα πνοή, τὸ μικρὸ πλάσμα ἔγειρε τὸ κουρασμένο στέλεχός του καὶ μαζὶ μὲ τοῦ Φθινοπώρου τὸν προσωρινὸ θάνατο πέθανε κι' αὐτό, μὰ πέθανε γιὰ πάντα πειά..

Ἦρθε πάλι ἡ ἄνοιξις, ὁ ἥλιος χρυσὸς πάλι χαρίζει παντοῦ τὴν ζωήν, μὰ τοῦ βράχου τὸ θλιμμένο χρῶμα δὲν ἔχει καμμιὰ πράσινη κηλίδα.

Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γεώργος δέρνει τὸ ἀδερφάκι του:

Ἡ μητέρα του ποῦ τὸν εἶδε:

— Γιατί, Γιῶργο, τὸ δέρνεις τὸ καϋμένο;

— Γιατί; Νά! γιατὶ τό..... ἀγαπῶ!

— Α!, καὶ γι' αὐτὸ τὸ δέρνει;

— Ἀμ' βέβαια! ἀφοῦ κι' ὁ δάσκαλος μᾶς δέρνει, γιατὶ μᾶς ἀγαπᾷ!

— !!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαστροχαλαστοῦ

* * *

Ἡ Μητέρα: — Γιατί, παιδί μου, γλύφεις μονάχα τὸ γλυκό σου, χωρὶς νὰ τρῶς καὶ τὸ ψωμί ποῦ εἶνε ἀπὸ κάτω;

Νίκος, μετὰ μικρὰν σκέψιν: — Γιατὶ ὁ μπαμπᾶς μοῦ εἶπε νὰ μὴ χάνω ποτὲ δύο πράγματα συγχρόνως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑκάτης.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς μας τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδίως τῆς Τουρκίας, ἀποκλεισμένοι ἕνεκα τοῦ πολέμου δὲν ἠμπόρεσαν ν' ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας, τὸ προνόμιον τῆς ἐκπτώσεως τῶν τόμων παρατείνεται χάριν αὐτῶν μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. Ὅλοι οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγγραφόμενοι, ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἠμποροῦν ν' ἀγοράσουν τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1905 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 7,) καὶ τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1912 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 8,) μόνον ἀντὶ δραχμῶν τεσσάρων ἕκαστον. Οἱ προτιμῶντες χρυσοδέτους τόμους προσθέτουν δρ. 3 διὰ τὰ δετικὰ ἑκάστου τόμου. Τὰ διαθέσιμα ἀντίτυπα εἶνε πενῆντα ἐξ ἑκάστου τόμου δηλαδὴ τόμοι ἑπτακόσιοι.

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χάριν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν, καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ κλήρωσις, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τώρα, ἀναβάλλεται διὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου. Ὅσοι ἀνανεώσουν ἢ ἐγγραφοῦν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ, θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν καὶ θὰ ἔχουν τὴν σιθανότητα τὰ κερδίσουν τὴν Μετοχὴν τῆς Ἐθν. Τραπέζης, μὲ σιθανότητα κέρδους δρ. 50,000.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 10 Δεκεμβρίου 1912.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος, ὁ διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως», μὲ παρακαλεῖ νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του θερμότατα τὰ καλά μας παιδιά, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔστειλαν τόσον ὡραῖας καὶ τρυφερὰς εὐχὰς διὰ τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτὴν, γραμμένας εἰς ἐπιστολὰς καὶ ἐπισκεπτήρια καὶ εἰς κομψὲς κάρτες. Τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς ἀγάπης των, τὸν συγκινοῦν βαθύτατα καὶ τὸν ἐνθαρρύνουν εἰς τὸ ἐπίμοχθον ἔργον του.

Λυπεῖται μόνον ποῦ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων τοὐλάχιστον ποὺ τοῦ ἔστειλαν τὰ πολυτελέστερα εἰκονογραφημένα δελτάρια. Καὶ τοῦ χρόνου.

Πολλοὶ φίλοι μου, καθὼς καὶ γονεῖς φίλων μου, μοῦ καταγγέλλουν ὅτι κάποιος συνδρομητὴς ἐκ Ναυπλίου, ὀνομαζόμενος *Θεοδόσιος Κ. Δημόπουλος*, ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα *Δάφνης Στέφανος, Πειρακτήριον* κτλ., τοὺς παρεναχλεῖ ἀπὸ τινος μὲ ἐπιστολὰς διὰ τῶν ὁποίων ὑβρίζει τὴν «Διάπλασιν» καὶ τοὺς προτρέπει νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ αὐτὴν καὶ νὰ γίνουν συνδρομηταὶ εἰς ἄλλα περιοδικά. Ὁ οὕτως ἐργαζόμενος εἶνε ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου βλέπετε τοὺς ἄθλους εἰς τὴν σήμερον δημοσιευομένην «Μ. Ἀγγελίαν». Ἐπειδὴ ἡ «Διάπλασις» δὲν ἠνέχθη νὰ τὴν κοροϊδεύσῃ καὶ μετῆλθεν ἐναντίον του αὐστηρὰ μέτρα διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του, ὁ κύριος αὐτὸς ἔκρινε καλὸν νὰ ἐκδικηθῇ. Ξεύρετε τώρα τὴν αἰτίαν τοῦ διωγμοῦ του, ὥστε μὴ τὸν λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν. Ὅπως ἔκαμε μία φίλη μου, ἡ ὁποία ἀντὶ νὰ παραιτηθῇ, ὅπως τῆς ἔγραφεν, ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν», εἰς ἀπάντησιν παρητήθη ἀπὸ τὸν Σύλλογόν του.

Δὲν ἀμφιβάλλω, *Σφριγῶσα Νεότης*, ὅτι τὰ ποιήματα ποῦ μοῦ στέλλεις εἶνε ἰδικά σου. Ἂν ἦσαν ξένα, βεβαίως θὰ τὰ διάλεγες κάπως καλλίτερα. Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ ματαιοπονῇς. Ἔχεις ἀκόμη ἀνάγκην νὰ μελετήσῃς καὶ νὰ μάθῃς πολλὰ πράγματα. Κατόπιν ἠμπορεῖ νὰ γράψῃς καὶ ποιήματα ὑποφερτά.

Ὄχι, *Δροσούλα*, αἱ ἐπιστολαί σου δὲν μὲ ζαλίζουν καθόλου καὶ γράφε μου ὅσον θέλεις συχνά. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὰς ἐνεργείας, εὔχομαι δὲ νὰ ἐγγράψῃς καὶ τὰς φίλας σου, ποῦ ἔγραψες «ξεσηκώσει» διὰ νὰ εἶσαι, ὡς λέγεις, πρώτη... τουλάχιστον εἰς τὸ ξεσπάθωμα.

Νὰ καὶ ἡ *Νέλκε*, ποῦ ἔκαμε νὰ μοῦ γράψῃ δύο μῆνας. Καὶ διατί; Μόνον καὶ μόνον διότι ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ ἀνεβάλλῃ διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ πράξῃ σήμερον. Ἂς ἐλπίσω ὅτι θὰ ἀφίσῃς πλέον τὴν συνήθειαν αὐτὴν καὶ θὰ μοῦ γράφῃς ὅπως πρέπει τακτικά.

Δαφνοστεφὴς Σημαία, σ'εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔρουν καὶ συνέργειαν κατὰ τὰς ὑποσχέσεις σου. Ἡ ἐπιστολή σου μὲ συνεκίνησε πολύ. Ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως.

«Ἐδῶ, προχθὲς τὸ βράδυ—μοῦ γράφει ἡ *Γαλήνη*, — διεδόθη ἀστραπιαίως ὅτι ἔπεσαν τὰ Γιάννενα καὶ τί πανδαιμόνιον ἔγινεν δὲν περιγράφεται. Ἡ πόλις ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἀντήχει ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς. Τὴν ἄλλην ἡμέραν δυστυχῶς διεψεύσθησαν ὅλα... Εἰς τὸ Σχολεῖον ἡ τάξις μας ἀπεφάσισε, ὅταν πάρωμεν τὰ Γιάννενα, νὰ κάμωμεν ἐπανάστασιν, ὁποιος καθηγητὴς καὶ νάνε· νὰ πετάξουμε τοὺς σάκκους στὸν ἀέρα, καὶ νὰ βγάλουμε σημαῖες, νὰ φωνάξουμε. νὰ χαλάσωμε τὸν κόσμο. Νὰ ἰδοῦμε τώρα ποιός ἔνε ὁ... τυχερὸς καθηγητής! Καὶ περιμένουμε.... Κ' ἐγὼ περιμένω.

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου, *Πυγμαλίωνα, Σφριγῶσαν Νεότητα, Κωνσταντῖνον Ἐλευθερωτήν*, καὶ λοιπούς οἱ ὁποῖοι ἔδρασαν ἐν Πύργῳ τὸν μικρὸν Σύλλογον τὰ «Ὀλύμπια» διὰ νὰ ἐργασθοῦν πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ κάμουν πολλά.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ἡ *Ἀφελὴς Ξανθούλα*: «Ποτὲ δὲν θὰ παύσουν τὰ πρὸς σὲ εἰλικρινῆ μου αἰσθήματα, φιλτάτη Διάπλασις! Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν χαρὰν ποῦ μοῦ ἐπροξένησες τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἦλθες εἰς τὰς χεῖρές μου, καὶ θεωρῶ καθήκόν μου σήμερον, ποῦ σοῦ γράφω τὴν πρώτην ἐπιστολὴν τοῦ νέου ἔτους διὰ ν' ἀνανεώσω τὴν συνδρομήν μου καὶ τὸ ψευδώνυμόν μου, νὰ σοῦ προσθέσω καὶ ὅρκον ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἔτος θὰ προσπαθήσω ὅσον ἠμπορῶ περισσότερον νὰ σοῦ κάμνω συνδρομητὰς καὶ νὰ σοῦ γράφω ἐπιστολάς, ὄχι ὅμως καὶ πολὺ συχνὰ διὰ νὰ μὴ σὲ ζαλίζω». Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ, ἀγαπητή μου. Τί εὐτυχὴς εἶμαι, ποῦ ἔχω τόσο ἐνθουσιώδεις φίλας!

Τί ὡραῖον καὶ τὸ γράμμα τοῦ φίλου μου *Μαστροχαλαστή*, ἀπὸ τὴν ἐλευθερωθεῖσαν νῆσόν μου. Μοῦ περιγράφει τί αἰσθάνεται τώρα ποῦ εἶνε ἐλεύθερος. Ἠμπορεῖτε λοιπὸν νὰ φανταστῆτε.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Σταγὼν Δρόσου, Τοξότης, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης* καὶ ἄλλοι, εἰς τοὺς ὁποίους σήμερον δυστυχῶς δὲν εὐκαιρῶ νὰ ἀπαντήσω, διότι ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀρχισυντάκτου μου ἐξακολουθεῖ καὶ μὴν ἐρωτᾶτε τί δύσκολα ποῦ τὰ καταφέρνω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Πρὸ τῆς Θεσσαλονίκης» καὶ «Ρεμβασμὸς» τῆς *Δαφνοστεφοῦς Σημαίας*.—«Ἀληθινὴ Εὐγένεια» «τῆς *Ἡρωΐδος τοῦ 21*».—«Μία Εἰκὼν» καὶ «Ζύγχρονος Ἱστορία» τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ*.—«Οἱ νικημένοι τιμοῦν τὸν νικητὴν» καὶ «Πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς» τοῦ *Βασιλέου τῶν Βαλκανίων*.

Ἀνέκδοτα, ἱστορικὰ καὶ ἄλλα, Παιδικὰ Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τῆς γύρας τὸ Μονάκριβον» (ὡραία ἡ ἰδέα, ἀλλὰ οἱ στίχοι πολὺ ἄτεχνοι).—«Μία κλοπὴ» (δὲν ἔνοησα τίποτε).—«Πῶς σᾶς φαίνεται» (πολὺ δυσαγάγνωστον).—«Δουλεία καὶ Ἐλευθερία» (στίχοι λανθασμένοι καὶ γλῶσσα ἀνακατευμένη).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Γενναῖος Ναυτόπαις*, α. (Α.Σ.) *Κόκκινη Πιπεριά* κ. (Δ.Ξ.) *Ὀνειρευμένη Ἑλλάς*, α. (Χ.Α.) *Μάχη τοῦ Σαραντάπορου*, α. *Φιλόπατρις Κηφισιώτης*, α. (Α.Θ.) *Νικήσασα Κυανόλευκος*, κ. (Κ.Σ.) *Φειδίας*, α. (Α.Κ.) *Προελαύνων Στρατηλάτης*, α. *Ἑλληνοπούλα τῆς Κριμαίας*, κ. (Ε.Κ. Ε.) *Ἐλληνόπουλο τῆς Κριμαίας*, κ. (Ε.Θ. Ε.) *Πυροφόρος Κανόνης*, α. (Δ.Ι.) *Ἐλληνάρχης*, α. (Ε.Γ.) *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, α. (Α. Δ.) *Ἐλεύθερο Βλαχολείβαδο*, κ. (Θ. Β.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Πυγμαλίων*, α. *Πατρινὸ Ναυτόπουλο*, α. *Ἀυδία Λίθος*, κ. *Δωδωναῖος*, κ. *Ἡρωΐς τοῦ Σουλίου*, κ. *Ἀφελὴς Ξανθούλα*, κ. *Μαστροχαλαστής*, α. *Ζήτω ἡ Διάπλασις*, κ. *Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης*, α. *Σταγὼν Δρόσου*, κ. *Τέλλος Ἄγρας*, α. *Νέλκε*, α. *Φθινοπωρινὴ Δύσις*, κ. *Ὑπερωσπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας*, α. *Δαφνοστεφὴς Σημαία*, κ. *Συρανὸ δὲ Βερζεράκ*, α. *Μιμόζα*, κ. *Ἀττικὴ Δύσις*, κ. *Πατρινὸ Ναυτόπουλο*, α. *Σημαιοφόρος Ἑλλὴν*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Ἡρωὶς τοῦ 21* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Παπαρούναν*, *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*, *Ἀπηλπισμένην Κόρην*, *Πρίγκιπα τῶν Μεδίκων*, *Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων*.—ἡ *Σταγὼν Δρόσου* (0) μὲ *Ἀμα τῆς Ἐλευθερίας*, *Δοξασμένην Γαλανόλευκην*, *Ἑλληνικὴν Καρδιάν*—ὁ *Βασιλεὺς τῆς Ρώμης* (0) μὲ *Θωρηκτὸν Ἀβέρωφ*, *Βασιλέα τῶν Βαλκανίων*, *Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φθινοπωρινὴν Δύσιν* (ἐλήφθη· ἡ *Κάκια* καὶ ἡ *Λουλούκα* σὲ ἀντασπάζονται·) *Χρ. Ζάχον* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ ἐπὶ ὅσα γράφεις·) *Στέλλαν Βιολάντη* (φωτογραφία σου ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ·) *Γαλήνην* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Δοξασμένο 1912* (εὐχαριστῶ πολύ· ἔστειλα·) *Ὑψηλὴν Ἰδέαν* (ζητηθέντα ἐστάλησαν· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας πρὸς διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως»·) *Δοξασμένην Γαλανόλευκην* (ἔστειλα νέαν ἀπόδειξιν·) *Ἀνδρ. Σπ. Βασ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἔλληνα Θριαμβευτὴν* (ἔστειλα·) *Ροβάσσινα Κρόσσον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἡρωΐδα τοῦ 21* (ὡραιότατη ἡ ἐπιστολή σου πραγματικῶς εἶνε ἡ ἐποχὴ ποῦ πραγματοποιοῦνται ὅλαι οἱ προφητεῖαι·) *Ἑλληνικὴν Κορδιάν* (καλῶς ἦλθες·) *Ἰδεώδες Ἑλληνίδος* (ἐφοῦ ἔχει ψευδώνυμον ἡ ἀδελφή σου ἠμπορεῖ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς δωρεὰν δὲν τὸ λέγει ὁ Ὁδηγὸς τοῦ συνδρομητοῦ·) *Ὑπὲρ Πατρίδος* (θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω, διότι αὐτὴν τὴν στιχμὴν δὲν εὐκαιρῶ·) *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν* (ἡ ὁποία παρηγορήθη διὰ τὸ τέλος τοῦ «Πέτρου Ρισσαί», ἅμα ἐδιόσασε τὴν ἀρχὴν τοῦ «*Μικροῦ Τζόκεϊ*»·) *Δωδωναῖον* (δὲν συμβαίνει τίποτε· ἡ συλλογή σου ἦτο ὡραία, ἄλλαι ὅμως ἦσαν ὡραιότεραι ἀπὸ αὐτὴν καὶ διὰ τοῦτο προσηγή-

θησαν·) *Στρατηλάτην τῆς Μακεδονίας* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα·) *Θ. Α. Στέφ.* (καὶ ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς κατετάχθη ἐθελοντής·) *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Νικήσασαν Κυανόλευκον* (ἔχει καλῶς·) *Δέσπ. Π. Ρομ.* (περιμένω· τ' ἀποτελέσματα θ' ἀργήσουν ἀκόμη·) *Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην* βραβεῖον ἔστειλα·) *Μελαγχολικὴν Καρδιάν, Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ, Κόκκινην Πιερίαν κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὰς *10ην Δεκεμβρίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

135ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Ἰανουαρίου)

11. *Συλλαβόγριφος*

Ντ καὶ Α ἑνόνω,
πόλιν φανερόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

12. *Μεταγραμματισμὸς*

Λάμβδα βγάζω καὶ φὶ βάζω
καὶ τὸ βλέπω καὶ θαυμάζω,
πῶς τὸ ζῷον τὸ φρικτὸν
ἔγιν' εὔμορφον φυτόν!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

13. *Στοιχειοτονόγριφος*

Ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα
ἂν κόψῃς τὸ κεφάλι,
μιὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου μας
εὐθὺς θὰ ξεπροβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλατείας

14. *Κυβόλεξον Συλλαβικὸν*

Δίδει τὸ πρῶτόν μου καρπὸν ὡραῖον καὶ γλυκύ.
Μέσα στὰ δάση ἄγριον τὸ δεύτερόν μου κα-
[τοικεῖ.
Κ' εἰς τὸ Αἰγαῖον τὸ τρίτον μου νῆσος Ἑλ-
[ληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

15. *Κρυπτογραφικὸν*

1 2 3 4 1 5 6 2 7 = Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου
1 2 3 4 5 2 7 = Μήν.
1 2 6 = Ἄνθος.
6 5 2 7 = Οἶκος Θεοῦ.
2 7 6 2 7 = Ποτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος

16. *Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος*

— Γιάννη, Κώστα, Ἑλένη! πῶς τὸ λένε τὸ παιδὶ αὐτό;
— Ποιό;
— Ἐκεῖνο ποῦ σᾶς εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλίωνος

17. *Κεκρυμμένον ἀπόφθεγμα*

Εἰς μέγα κακὸν μέγα φάρμακον. Πᾶν τὸ λάμπον οὐκ ἔστι χρυσός. Σέβου γῆρας. Οὐ σὺ με λοιδωρεῖς ἀλλ' ὁ τόπος. Μηδενὶ συμφοράν ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον. Μετὰ τὴν βροχὴν ἔρχεται ὁ καλὸς καιρός. Μὴ μόνον ἐπαίνει τοὺς ἐναρέτους ἀλλὰ καὶ μιμοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοκαΐου Ἑλληνόπαιδος

18. *Ἐλλιποσύμφωνον*

Ἡ ὁ**η*ία εἰ*ε *ή*η* *ά*η* *α*ία*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μάχης τοῦ Σαραντα πόρου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σ τοὺς φιλτάτους *Ἑλληνικὴ Καρδιὰ* καὶ *Ὀνειρεμένη Πατρίδα*, γιὰ τὴ γιορτή τους, εὔχομαι χρόνια πολλά.

Κων. Δ. Στουμπιάδης. *(ΙΓ', 8)*

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ
Κυανοὶ Ὑποψήφιοι *(ΙΓ', 9)*

Ἑλληνόπουλα! ἂν μέσα σας πάλλῃ Ἑλληνικὴ καρδιά, ψηφίσατε τὴν:

ΓΛΥΚΕΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ
καὶ ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

Ἕνεκεν ἀπροσεξίας παρελείφθη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τὸ ψευδώνυμον

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ
«Σύλλογος Θρίαμβος» *(ΙΓ', 11)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ,,

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὅλους τοὺς ψηφίσαντας κατὰ τὴν Γ' προκριματικὴν ἐκλογὴν τοὺς ὑποψηφίους μας. Ἐλπίζομεν δὲ νὰ τύχουν καὶ κατὰ τὴν Δ' τελικὴν ἐκλογὴν οἱ ὑποψήφιοί μας:

Δοξασμένη Γαλανόλευκη
Ἡρωΐς τοῦ Σουλίου
Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας

τῆς πλήρους ὑποστηρίξεως ὅλων ἐκείνων ἐντὸς τῶν ὁποίων πάλλει ἡ ἑλληνικὴ καρδία.

Φθινοπωρινὴ Δύσις, ποῦ εὑρίσκεσαι; Στεῖλε μου τὴν διεύθυνσίν σου.

Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου. *(ΙΓ', 13)*

Ἀγαπητὴ *Νέα Ἑλλάς*, ἐγκαρδίους καὶ εἰλικρινεῖς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς σας ἑορτῆς.— *Δοξασμένο 1912.*

Παρακαλεῖται ὁ διὰ τῆς ἀδελφῆς του *Νέας Ἑλλάδος* κηρύξας ἑαυτὸν ὡς ἀγνώστου διαμονῆς κ. ***Θεοδόσιος Σ. Δημόπουλος***, πρόεδρος τοῦ τέως ἐν Ναυπλίῳ Συλλόγου «Παλαμήδης», νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Λογιστήριον τῆς «Διαπλάσεως» δραχ. 35,55 πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους του, τὸ ὁποῖον πλειστάκις μέχρι τοῦδε εἰς μάτην τῷ ὑπενθυμίσαμεν ἰδιαιτέρως.

Σ υνδιασμὸς
τοῦ ***ΚΥΑΝΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ***
καὶ τοῦ ***ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΑΓΩΝΟΣ,,***

ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΤΗΣ
ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΝ
ΕΝΔΟΞΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ
ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ
ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ὅλοι ἄσπρο!

Οἱ ἀρχηγοί: *Δωδωναῖος, Νέλκε, Εὐγενὲς Ἰδανικόν.*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 52ου ΦΥΛΛΟΥ

("Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 17)

ΑΘΗΝΩΝ: Στυλ. Α. Τριαντάφυλλίδης, Γεώρ. Σπάνης, Κ. Ι. Μελετόπουλος, Μ. Ζίννης, Ἑλένη Δ. Κολοτούρου, Ἑλένη Μαυρομουστάκα, Χρ. Κ' Δεμερτζῆς, Ἔλλη Π. Σούτσου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἱρμήνη Γ. Βραχνοῦ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Βραχνέικα): Τούλα Παπαχρονοπούλου.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθ. Α. Μαραγκός.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Σπ. Ἀλ. Ρόμας.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἄγγελος Ἀθ. Κίννας.
ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Α Παπαδιαμαντόπουλος, Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΥΡΓΟΥ: Χρυσῆ Π. Κοκκίνου, Μαρία Α. Ζίγγερη, Δήμητρα Εὐθ. Σερλιόγκου, Γεωργία Κ. Ζώρα, Νικολέττα Κ. Ντάλα, Μαρία Σταματοπούλου, Κυριακούλα Ἀνδριανοπούλου, Γεωργία Δ. Φραγκοδημητροπούλου, Ζωὴ Π. Κρικουκάτου, Νικολέττα Δ. Καραμπέτσου, Βασιλικὴ Γουργα, Θεοδώρα Κ. Λάπατα, Ἀγγελικὴ Ζεπάτου, Ἀνθὴ Α. Μπελούσου, Μαρία Δαλούντα, Κυτίνα Γιαννοπούλου, Χρυσάνθη Ντᾶῆ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σωκράτης Μιχαηλίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ἡ ἐν Πύργῳ ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,80 διὰ τὸν κροσσὸν Διαγων.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς *Διαπλάσεως τοῦ 1912, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΤΟΥ 1912

Μὲ τὰς 452 σελίδας του. — Μὲ τὰς 650 εἰκόνας του.— Μὲ τὸν ἀπαράμιλλον «Πέτρον Ριονσαί». — Μὲ τὸν θαυμάσιον «Δὸν Κιχώτην».— Μὲ τοὺς «Ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους». — Μὲ τὸ «Παραμύθι τῆς Ἀλεποῦς».— Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** *δραχ. ἢ φρ. 8* — **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχ. ἢ φρ. 10*

Καὶ ἀποστέλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2396